

41. „FUSSATOK KI BELŐLE ÉN NÉPEM!”

Jel. 18,2-5.

I. Leomlott Babilon

Az első, amit megfigyelhetünk ebben az igeszakaszban az, hogy ez az angyal már teljes erejéből, nagy szóval kiáltva mondja el Babilon bukását. Egyrészt azért, mert Babilon bűnei úgy megsokasodtak, hogy már Isten sem tudja tovább nézni: *„Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól”* (5. vers). Másrészt viszont most már végleg le kell leplezni Babilont, hogy Isten gyermekei, akik még mindig a Babilont képező egyházakban vannak, felismerjék annak valódi állapotát és kijöjjenek belőle. Leleplezni viszont csak a világos és határozott bizonyástétel képes. Azért kiálthatja ez az angyal az üzenetét már teljes erejéből, mert addigra már ő fel tud mutatni Isten mellett valamit a saját életéből: *„nagy hatalma van; és a Föld fénylett annak dicsőségétől.”* (1. vers).

Az angyal üzenetének első mondanivalója az, hogy *„Leomlott, leomlott a nagy Babilon”* (2. vers). Mivel ezzel az üzenettel már találkoztunk a második angyal üzenetében, ezért arra lehet következtetni, hogy a *„leomlott”* kifejezést itt most már a folyamat befejezéseként kell érteni.

A második angyali üzenettel kapcsolatban részletesen elemeztem az üzenet szimbólumát azért, hogy az azonosítást el tudjuk végezni, ezért most csak a főbb szempontokat elevenítem fel. Babilon uralkodói abban a tudatban nevezték *„az istenek kapujá”*-nak – *„Bab-ilu”*-nak – a fővárost, mert azt gondolták, hogy az istenek azt a helyet választották ki maguknak, ha az emberekkel érintkezni akarnak, vagy földi ügyek intézésére utasítást akarnak adni. Korunkban is van egy hatalom, amely hasonlóan gondolkodik ebben a kérdésben, ezért tekinti magát *„Isten földi helytarójá”*-nak, és ez a pápaság intézménye.

Ugyanakkor viszont Babilon kezdettől fogva arról volt nevezetes, hogy megtagadta az Isten iránti tiszteletet és engedelmességet. A modern Babilon is magán viseli ezt az ismertetőjelet. Ésaías próféta pedig úgy írja le, hogy Babilon láthatatlan uralkodója tulajdonképpen maga Sátán (lásd: Ésa. 14,4; 12-14.). János apostol pedig a modern Babilonról mondja el ugyanezt: *„E fenevadnak... a sárkány adá az ő erejét annak, és az ő királyiságát, és nagy hatalmat”* (13,2.), *„a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és a Sátánnak”* (12,9.). Ebben az időben Babilon alatt nem valamelyik egyházszervezetet kell érteni, hanem azt az egyetemes szövetséget, amely Róma irányítása és uralma alatt áll fel az egész Földön.

Babilon leomlásának több oka is van Isten megítélése szerint. Egy nagyon súlyos megállapítást mond ki Isten mindjárt az elején. *„Lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé.”* (18,2.). Ez azt jelenti, hogy ekkorra már teljesen a démoni erők fogják uralni Babilont. Nem is csoda, hiszen Sátántól kapta

az erejét, a királyi székét és a hatalmát is. Ebben a bemutatásban tökéletes képet kapunk arról, hogy Sátán csak eszköznek tekinti ezt a babiloni szövetséget. Mindent biztosított az induláshoz, de csak azért, hogy végül is ez, az ő királyiséke legyen, és a démoni erőinek otthona. Itt újra megerősíti Isten, hogy „ördögi lelkek azok” (16,14/a.), akik ezt a szövetséget létrehozták a föld történelmének végső napjaiban.

Babilon leomlásának vagyis bukásának másik oka az, hogy lett „minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlőcévé” (18,2.). A Bizonyosságtételben a következő megjegyzést olvashatjuk ezzel kapcsolatban:

„A világnak nem szabad a gyülekezetbe beszállásolni magát, azzal összeházasodva, hogy egy általános szövetséget kössön vele. Ilyen módon a gyülekezet valóban megromlik, és miként a Jelenések könyvében van ábrázolva, 'minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlőcévé lesz.'”
(EGW: BT Préd. rész. 260,1.)

A világgal való barátkozás és szövetkezés, a jelkép szerint olyan, mint a templom tornya a szabadon repkedő madaraknak. Nyugodtan leszállhatnak rá bármikor. Fészket rakhatnak rajta, és bepiszkíthatják azt. Így rakódott le az egyházakban is a pogány világ mindenféle tanítása, babonája és hiedelme, mint a templom tornyában a madárpiszkok. Isten azonban tisztátalannak és gyűlölségesnek minősíti ezeket az idegenből meghonosodott dolgokat.

Babilon leomlásának következő tétele az, hogy az „ő paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép” (3. vers). A második angyal még csak arról beszél, hogy Babilon adott inni a népeknek paráznasága borából. Viszont még nem beszél arról, hogy a népek milyen készséggel fogadják a Babilon által kínált bort. A negyedik angyal viszont már a végső eredményét villantja fel ennek a kínálatnak: „Ivott valamennyi nép.”

Sajnos elérkezik az az idő is a történelemben, amikor a Föld minden népe kész lesz elfogadni Babilon kínálatát. A tizenhetedik fejezetben pedig arról olvashatunk, hogy nemcsak ittak Babilon borából, hanem meg is részegedtek a Föld lakosai ettől. (17,2.). Isten azonban elsődlegesen nem a népnek, hanem Babilonnak tulajdonítja ezt a bűnt. Ahogy a történelem elítéli azokat, akik az arany bűvöletében készek voltak tömény szesszel megrontani az ártatlan és tudatlan bennszülötteket, úgy ítéli el Isten is ezt a valláspolitikai hatalmat, amely tudatosan vezeti a romlás felé a naiv és tudatlan embereket.

Babilon bűnlistájának következő pontja az, hogy „a földnek királyai ő vele paráználkodtak” (3. vers). A paráznaság ebben az esetben egy jelképes kifejezés, amely az Egyház és a Föld királyai közötti bűnös kapcsolatot és viszonyt fejezi ki. Ha az Egyház, mint az Úr jegyese, inkább a Föld királyainak kegyét és barátságát keresi, mint Krisztusét, akkor azzal lelki paráznaságot követ el.

A bűnlistán találjuk megemlítve azt is, hogy „a földnek kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak” (3. vers). A tizennyolcadik fejezet

rendkívül költői nyelvezete teljes bizonytalanságban hagy bennünket afelől, hogy vajon ezek a „kalmárok” valóságos vagy jelképes alakok-e. Ugyanis mindkettő lehetséges.

Az egyik magyarázat szerint azokat a nemzetközi kereskedelmi és iparmágnásokat kell ez alatt érteni, akik a Vatikánnal való kapcsolatuk hátterén tudnak felemelkedni és meggazdagodni. A másik magyarázat szerint ezek a szimbolikus „kalmárok”, azokat jelképezik, akik bár kívülállók ugyan, de mégis Babilon lelki árujának terjesztésével foglalkoznak. Terjesztik mindazokat a tanokat, elgondolásokat és babonákat, amely Babilon termékeként kerül forgalomba az emberek megtévesztésére. Babilon áruai között kiemelkedő helyen paráznaságának bora áll. Különösen ezt kínálják a kalmárok nagyon olcsón a népeknek. Azt árulják, hogy miként hagyhatják figyelmen kívül úgy az Isten elvárásait, amit az Igében mond el, hogy eközben ne érezzenek lelkiismeret furdalást a bűnös cselekedeteik miatt.

II. Isten sürgető hívása

Miként az Ószövetség idején, úgy Isten most is, újra és újra hívja az övéit Babilonból, hogy térjenek vissza Jeruzsálembe. Dicsőséges visszajövele előtt Jézus szeretné egyesíteni Isten nyáját, amely még szétszórtan él a különböző „aklokban”, vagyis egyházakban. Szeretné kihívni onnan őket: *„Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim”* (14. vers). *„Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és léssen egy akol és egy pásztor.”* (Jn. 10,16.).

A kihívásnak és az egyesítésnek nagyon indokolt célja van. Először is Isten csak az ő népét hívja ki. Azokat, akik életük korábbi szakaszából már ismerték a Főpásztor hangját, és el tudták különíteni minden más hangtól: *„a juhok követik Őt, mert ismerik az Ő hangját”* (Jn. 10,4.). Kihívja azokat, akik a rendkívüli bűnáradat közepette is megőrizték lelki tisztaságukat, akik nem hajtottak térdet a modern Baálnak, csak azért, mert a környezetükben mindenki azt tette. De hívja Isten azokat is, akik mint egy *„tűzből kikapott üszög”* (Zak. 3,2.), az utolsó pillanatban ismerhették meg Istent, és az evangélium hívó üzenetét. Jézus tehát szeretné végre egyesíteni az övéit.

Hívásának másik oka az, hogy *„ne legyetek részesek az ő bűneiben”* (4. vers). Milyen kegyelmes is az Isten, mindig *„megemlékezik róla, hogy por vagyunk”* (Zsolt. 103,14.). Egyedül Isten tudja csak, hogy az ember nem tud a bűn áradatával és kísértéseivel szembefordulni mindig, és minden körülmények között. Vannak helyzetek és körülmények, amikor a legbiztosabb lábak is meginognak. Ezért kellett az Ószövetségi időben is újra és újra közbelépnie. Az özönvíz alkalmával Noét és családját mentette ki. Sodoma és Gomora pusztulásakor Lótót és családját. Ezért kellett Úr városából kihívni Ábrahámot is. Ezért hívja ki Isten az övéit ebben az időben is. *„Ne legyetek részesek az ő bűneiben”* (4. vers).

Isten hívásának még egy harmadik oka is van: „*ne kapjatok az ő csapásaiból*” (4. vers). A büntető ítéletek alatt Isten oltalmat akar biztosítani az övéinek. Ezért menekítette a bárkába Noét és családját, ezért vezette ki Lótót családjával együtt Sodomából. Ezért szeretné most is elkülöníteni övéit azoktól, akikre az Isten haragjának csapásai hullanak. „*Mert az ő bűnei az éig hatottak és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól*” (5. vers.). Isten oltalmazó takarója csak azokra lesz kiterítve, akik a Babilonból való kifutás által készek voltak inkább az Isten által adott jel oltalmába kerülni. Ez az esemény ismétlődése lesz annak a szabadulásnak, amelyet az egyiptomi csapások alatt élt át Izráel népe.

III. Más szózat a Mennyből

Ezt az isteni hívást már nem az előzőekben említett angyal mondja, hiszen János egy másik szózatot hall. Ez a szózat közvetlenül a Mennyből jön: „*hallék más szózatot a mennyből*” (4. vers). Ez egyrészt jelentheti azt, hogy az üzenetnek ez a része nem függ sem az emberektől, sem az intézményektől, de jelentheti azt is, hogy Isten közvetlenül akar befolyást gyakorolni az emberekre, megmentésük érdekében. „*Más szózat*”-nak nevezhető ez a hívó üzenet azért is, mert teljesen más lesz, mint az eddigiek voltak. Most végre minden ember meghallja az evangélium hívó üzenetét, és döntésre kényszerül. Ez az isteni hívás más lesz azért is, mert erő és hatalom fogja kísérni. Ezt a többletet a Szentléleknek olyan mértékű jelenléte biztosítja, mint az Egyház kezdeti időszakában a pünkösdi kiáradás után.

„Kérdeztem, hogy mi okozta ezt a nagy változást. Egy angyal felelt: A késői eső, a felüdülés az Úr színe előtt, s a harmadik angyal hangos kiáltása.” (EGW: TL. 235.f. /lásd még: 240-241. old./.)

Ez a többlet rendkívüli hatással jelentkezik az emberek között. Ekkor teljesedik be az, amiről Ésaías próféta jövendölt a 60. fejezetben: „*Az Úr dicsősége rajtad feltámad... és megláttatik.*” (Ésai. 60,1-2.). „*És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességéhez. Emeld fel köröskörül szemeidet és lásd meg: mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek*” (Ésai. 60,3-4.).

Ennek a csodálatos isteni ígéretnek a teljesedése tőlünk is függ. A rajtuk nyugvó felelősségnek először is arra kell készítenie, hogy imádkozzunk Istennek ezen csodálatos ígéretéért. „*Ne nyugodjatok elégedetten, hogy az idők rendje szerint majd megjön az eső. Kérjétek!*” (EGW: BT Préd.rész. 503,1.). Másrészt viszont nem elég csupán imádkozni, hanem hitből mondott imádságaink bizonyosságaként azzal összhangban kell legyen a cselekedetünk is.

„Isten Lelkének bőséges kiárasztása, mely bevilágítja a Földet dicsőségével, nem fog kiáradni addig, míg nem leszünk egy megvilágosodott nép, mely tapasztalatból tudja, hogy mit jelent Isten munkatársának lenni. Ha egészen teljes szívvel odaszenteljük magunkat Krisztus szolgálatára, Isten el fogja ismerni ezt a ténnyt, az Ő Lelkének mérték nélküli kiárasztásában. De ez nem

fog megtörténni addig, míg a gyülekezet tagjainak nagyobbik része nem munkálkodik együtt az Istennel.” (E.G.W: Keresztény szolgálat. 253.)